

Třetí KRÁL

JÁHEN JOSEF JANŠTA

V SOBOTU SE ROZBĚHNE TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA, ALE BRÁŠKŮM ŠESTÁKOVÍ MATOUŠOVI A PÁTÁKOVÍ HONZOVI CHYBÍ TŘETÍ KRÁL. JEJICH MAMINKA, VEDOUČÍ SKUPINKY, JE UTĚŠUJE: „PŘINEJHORŠÍM PŮJDETE JENOM DVA. NEDÁ SE NIC DĚLAT.“

Ale s tím kluci nesouhlasí. „Jak můžeme jít dva, když do Betléma přišli tři králové. Bez černého vzadu to nejde.“

„Tak si ho sežeňte. Ve škole je jich dost.“

„Nikdo s námi nepůjde,“ namítá starší Matouš, ale maminka mu neodpovídá, protože dává prádlo do pračky.

„Máme ještě dva dny,“ hodnotí situaci Honza.

„Jednom dva dny,“ opravuje ho jeho bratr.

Druhý den cestou do školy se shodují, že by se jim hodil nejlíp třetí. Stavějí se tedy ke dveřím této třídy, aby odchytili třetího krále.

„Ty,“ oslovují přicházejícího kluka, „nechtěl bys dělat krále?“

„Ne,“ odpovídá hoch a mizí ve třídě.

Když jim tak odpoví nebo neodpoví několik kluků, chtějí to vzdát.

„Neznají nás, boj se,“ hodnotí Matouš situaci a Honza přikyvuje.

To by byl třetí vzadu, proletí oběma hlavou, když se blíží černo-vlasý kluk. „Nesmíme ho vyplašit,“ je poslední Matoušova instrukce.

Chlapec sklopí oči a projde kolem nich. Honza ho chytne ze zadu za aktovku, a když se kluk otočí, tak se ho zeptá: „Chtěl bys být už páták jako já?“

Hoch přikyvuje, ale pak namítá: „To nejde.“

„Bereme tě do party.“

„Kecáte.“

„Nekecáme. Jsme dva králové a ty budeš třetí.“

V sobotu kráčí Lukáš patřičně namalovaný jako třetí vzadu. To už ví všechno o Ježíškovi, který se narodil v chudobě a potřebuje pro své chudé dary.

ILUSTRACE: JIŘÍ VANCŮRA

Mezi námi drbnami

Drahá Hortenzie, jak víš, dělám drbnu už víc než třicet let, celé roky se dřou do úmoru, abych posloužila své obci šířením klevet, klepů a klípků a stala jsem se mistrýní v oboru. I zdraví jsem pro své dílo obětovala – oči mám unavené šmírováním, klouby od našlapování zmožené a pro samé nastražování uší skoro neslyším. Však jsem také za ty roky leccos zahlédla a zaslechla.

OTEC ŠTĚPÁN ŠMOLEN

Vzpomínáš na otce Pierra a jeho lahve mešního vína? Na otce Antoina a ty měšce zašité do slavníku? Ne nadarmo jste mě před deseti lety na diecézním sletu farních a vikariátních drben ocenily bronzovou tlamou. Ale řeknu ti, v posledních letech – od příchodu nového faráře, uvažuji o důchodu. Tohle je pro mladší. Nechceš mi poslat do učení svou neteř Margaretu? Slyšela jsem, že nedávno před třetáčkami pěkně pomluvila svého bratra.

Každopádně musíš vědět, co se tu teď děje. Nový abbé se zpočátku jevil jako jelimánek, koktal z kazatelny a nebylo mu rozumět, což nevadilo, protože půlka chlapů v neděli stejně vysedávala v putyce. Lidi do kostela nechodili. Aspoň se má

Róza mohla nerušeně pást v bočním vchodu. Zaslechla jsem nicméně, že abbé – Vianney se jmenuje – mluví pořád o zpovědi, a tak jsem si řekla, že si ho, panáčka, vyzkouším. Vyndala jsem ze zpovědnice košťata a klekla si, jako že se jdu vyznat. Zbožně jsem se tvářila, panenky protáčela, kajicně povzlykávala – a víš co mi řek? Že mi prý chybí pravá zkroušenost srdce, ale že mi přesto dá rozhrěšení a že těžké pokání vykoná místo mě. Pokání, Hortenzie, rozumíš tomu? Já a pokání? Já, která nikdy nic neukradla a celý život strávila kolem fary!

Starý pan děkan, to bylo něco jiného, ten měl farníky rád. Husičku si dal i karty si zahrál, ale slušný lidi s pokáním neotravoval. Tenhle novejšť má samý zbožný řeči. Řekla jsem si, že si ho proklepnu zblízka. Vnutila jsem se mu na zalívání kytek a pohlídala si, čím že se živí. A víš ty co? Brambory. V neděli nedělní brambory, v pondělí nedělní brambory, v úterý nedělní brambory – a tak dál, dokonce ještě v sobotu – akorát v neděli si pro změnu uvařil nové nedělní brambory.

Tak jsem si říkala, když není na jídlo, bude na ženský, a schválně jsem do noci bděla, abych viděla, kam se to se svíčkou ve tři ráno plíží. Vlezl do kostela. Má

s tou svou milou dostaveníčko v sakristii, pomyslela jsem si. No, to se dalo čekat. Chlívák! A víš co on? Klečel na stupních pod svatostánkem (tím, ze kterého vyhnal slepice a kde je teď Nejsvětější svátost), ruce natahoval vzhůru a v slzách opakoval: „Můj Bože, prosím tě, aby žádný z mých farníků nezahynul! Dej jim do srdce víru a lásku a chraň je před hříchem! Budu třeba do konce života snášet ty nejhorší bolesti, jen nedopust, aby některá z mých oveček ztratila duši!“ Zůstal tam až do svítání.

Takové hrůzy se teď, drahá Hortenzie, u nás dějí. Lidi se vyšinutému abbému nejdřív pochopitelně směli. Ale rok se sešel s rokem a oni začali bláznit taky.

Kdybys viděla ty prázdné stoly v hospodě, ty fronty u zpovědnic.

Co když se pomátnu i já? Něco ve mně teď hlodá, nějaký zlý hlas mi uvnitř o mně říká hnusné věci a volá mě, abych prý vylezla ze tmy. Mě? Nejslušnější ženu ve vsi? Takový nesmysl! Ale nechce to přestat. Jaké demony to na mě ten nový abbé povolal? Jestli neuteču, nejspíš mi drbne.

Pozdravuj všechny v Belleville a přemluv tu svou Margaretu, bez ní to tu nedám.

Z Arsu srdečně zdraví tvá věrná spoludrbna Florentýna Mougenotová

Sv. Jan Maria Vianney

(1786–1859) – francouzský kněz, patron farářů. Svou zástupnou modlitbou před svatostánkem a svými obětmi během let proměnil městečko Ars v místo, kam proudily ročně statisíce kajníků.

ILUSTRACE HELENA FILČKOVÁ

Náš farář je divnej! Do kostela chodí i v noci. Furt sedí ve zpovědnicy a nutí lidi říkat mu hříchy. Co s toho má?! Kdo ho platí????

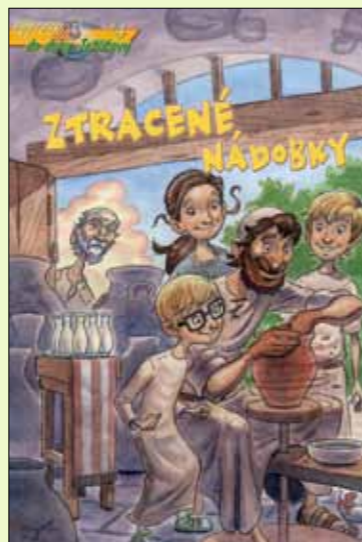
SDÍLEJTE NEŠ TO SMAŽOU !Š!

Knížní novinky

PAULÍNKY ZTRACENÉ NÁDOBKY

Ve svém nejnovějším dobrodružství se sourozenci Caleb, Hana a Noe nečekaně dostávají do městečka Kafarna. Tady Ježíše všichni dobře znají, vždyť tu zrovna nedávno vzkřísil dcerku představeného synagogy, Jaira. Teď je na cestách, ale jistě se do Kafarna vrátí. Setkají se s ním konečně sourozenci? Jenže z hrnčířské dílny se ztratily vzácné nádoby a Caleb je podezřelý z jejich krádeže. Musí odhalit skutečného zloděje. Povede se mu to? A poučí se z toho, co zažil na téhle výpravě do doby Ježíšovy?

www.paulinky.cz

YOUCAT PRO DĚTI

Neúnavně se ptejte a mluve spolu o své víře! Nemičte, až na vás děti začnou dotírat svými otázkami, ale buďte silní a předávejte víru, stejně jako jste ji přijali vy od svých rodičů. Staňte se živým poutem, které z pokolení na pokolení umožňuje, aby bylo evangelium stále přítomné v našich rodinách, společenstvích i v církvi.

Papež František

DESATERO PŘEPŠANÉ DO DĚTSKÉHO JAZYKA DESET PRAVIDEL HRY

1. Bůh se skvěle vyzná. On říká věci tak, jak jsou. Není nikdo důležitější než on.
2. Nevykládej o Bohu hloupé vtipy a nikoho neposílej k čertu!
3. Vydechni si u Boha!
4. Měj úctu k rodičům!
5. Nesnaž se nikoho vyřídít. Nebo dokonce zabít. Nemávej pěsti! Nevracej ránu!
6. Žiješ-li v manželství, dodržuj svůj slib věrnosti.
7. Nekrad!
8. Nelži! Neudávej! Už žádné nelegální stahování!
9. & 10. Prostě nemůžeš mít všechno, jasný?!

www.ikarmel.cz

KARMELITÁNSKÉ KNIHKUPECTVÍ